

iPure.cz

Kindle **Scribe** | Airalo na eSIM | Apple **Music Classical**
Hry pro iPhone | Náhodné **tipy #7**

iPure.cz 283/2023, sedmý ročník | **Šéfredaktor a zakladatel:** Filip Brož

Redakce: Jan Březina, Jan Pražák, Marek Hajn, Daniel Březina, Jura Ibl, Karel Oprchal, Jan Netolička, Karel Boháček, Martin Adámek, Jakub Michlovský, Jakub Dressler, Michal Rada

iPurecz, s.r.o., IČ: 06481663 | Kontakt: redakce@ipure.cz

Už se to blíží

Editorial ■ Honza Březina

Posledních pár týdnů Apple zákazníkům v České republice a několika dalších zemích spouštěl nové Mapy. Už by měly fungovat všem a proběhlo i oficiální oznámení.

Ale my věříme, že jde jen o první krůček v rozšiřování lokalizovaných služeb v našem regionu. Sice neexistují žádné oficiální informace o tom, co Apple připravuje, ale z řady náznaků tušíme, že letos nejde zdaleka o poslední novinku v tomto směru.

Nečekejte otevření kamenného Apple Storu. To nám sice sliboval bývalý premiér, ale doba tomu opravdu nakloněná není a Apple má jiné priority. Nicméně jak v oblasti softwaru, tak i služeb máme slušnou šanci se letos dočkat dalších příjemných změn.

V iPure nepublikujeme neověřené informace či spekulace. Zároveň nemůžeme citovat některé naše zdroje, takže nemůžeme být konkrétnější, ale těšíme se.

Kindle Scribe

Čtení a psaní v jednom

Recenze ■ Filip Brož

Kamarád si před nějakým časem koupil zbrusu nový Kindle Scribe. Čtečku, která primárně útočí na reMarkable 2, jelikož v sobě spojuje dvě základní věci – čtení a ruční poznámky. Moc ho neoslovil, a tak mi jej půjčil na srovnání. Už je to více než rok, co každý den používám reMarkable 2, a podobně jako Marek Hajn si ho nemohu vynachválit. Jak tedy dopadl Kindle Scribe?

Celkově musím říct, že je to velmi těžké rozhodování. Obě zařízení v zásadě umí to samé, ale každý na to jde trochu jinak. Kindle od Amazonu asi nemusím dlouze představovat. Každý snad někdy měl v ruce jejich legendární čtečky knih. reMarkable 2 naopak dominuje v oblasti ručně psaných poznámek, když hledáte náhradu za klasický papír a tužku. Zároveň tam můžete číst knihy a texty různě exportovat. Nově reMarkable 2 podporuje i aplikace na iPhoneu či PC, ve kterých můžete přímo psát do svých poznámek. A co tedy umí Kindle Scribe?

VĚTŠÍ, SVĚTLEJŠÍ

Kindle Scribe můžete pohodlně objednat z Amazonu. Za pár dnů může být u vás. Jako vždy máte na výběr různé kapacity paměti: 16, 32 nebo 64 GB. Jinak je Kindle Scribe z pohledu designu jen jeden – 10,2" displej s 300 ppi a dotykovým perem. Vybrat si také můžete skládací „origami“ cover – kožený či látkový. Oba se však otevírají směrem vzhůru a můžete z něj složit různé stojánky pro čtení či psaní. Kindle samozřejmě lze používat i samostatně, ale nějaký kryt se rozhodně hodí. Součástí krytu je i poutko na tužku, kterou můžete jako u reMarkable 2 magneticky přichytit na tělo zařízení.

Největší rozdíl mezi reMarkable 2 a Kindle Scribe je asi ten, že reMarkable má pasivní displej, který nesvítí a prostě potřebujete sluneční záření či jiný zdroj světla.

10,2" displej není úplně malý. Na okraji máte pak velkou možnost pro úchop, tedy displej není od kraje ke kraji, což v případě psaní a čtení není k zahození. Jádro systému přitom zůstává stejné. Pokud jste někdy měli čtečku od Amazonu, čeká na vás tradiční prostředí, ve kterém vidíte obchod Amazon, svou knihovnu, nastavení či poznámky u Kindle Scribe. Samotný povrch obrazovky je hodně podobný reMarkable 2. Psaní a kreslení je „jako na papíru“ s lehce šustivým zvukem, ač si myslím, že samotné psaní je na reMarkable 2 o něco lepší.

NEJLEPŠÍ ČTENÍ EVER

Naopak Kindle Scribe vyniká při čtení e-knih. Podpora všech formátů, WiFi či nabíjení skrze kabel USB-C jsou naprostá samozřejmost. Pokud používáte

audioknihy Audible a máte bluetoothová sluchátka, můžete si je ke Kindle Scribe připojit a začít poslouchat, i když iPhone je iPhone.

Největší rozdíl mezi reMarkable 2 a Kindle Scribe je asi ten, že reMarkable má pasivní displej, který nesvítí a prostě potřebujete sluneční záření či jiný zdroj světla. Oproti tomu Kindle Scribe v noci svítí. Samozřejmostí jsou různé režimy pro potlačení škodlivého modrého světla. Můžete si nastavit font, velikosti a různá rozložení (výška/šířka). Myslím si, že právě čtení je s Kindle Scribe o něco lepší zážitek než s reMarkable 2.

Naopak psaní je u reMarkable 2 o chlup lepší. Samotné pero je hodně podobné. Na jednom konci je guma a také nechybí programovatelné tlačítko (dal jsem si tam zvýraznění). Kindle Scribe pak rozezná sílu přitlaku či stínování. Opět máte na výběr dva druhy – prémiové pero a obyčejné. Rozdíl je právě v tom tlačítku a gumě.

Pokud chcete na Kindle Scribe psát, musíte zvolit v menu poznámky a založit si nový sešit. Na výběr jsou tradiční šablony, kterých má však reMarkable 2 o kapku více. Vytvořit si můžete i vlastní složky a vše si třídit podle svých potřeb. Na psaní pak máte výběr z několika různých nástrojů (klasická tužka, propiska, zvýrazňovač, fix). Snadno si nastavíte tloušťku a další drobnosti. Nic složitého.

Psát můžete i přímo do vlastních knih, avšak vždy se vám otevře samostatný „lístek“, kam si můžete cokoliv napsat nebo namalovat. Nejde nic zvýraznit či připsat přímo do textu, což je trochu škoda. Vždy je to samostatně a schované. Tohle je u reMarkable 2 jiná pohádka.

Na druhou stranu je potřeba si uvědomit, co od psaní na reMarkable 2 či Kindle Scribe očekáváte. Má nahradit obyčejný papír, který byste na konci dne stejně zahodili do koše, nebo jsou to poznámky „na celý život“?

A CO VÝDRŽ?

Jak je u Kindle patrné, výdrž na jedno nabití je více než slušná. Za dva týdny se mi ho nepodařilo vybit. Myslím si, že obě zařízení jsou hodně srovnatelná.

Přiznávám se, že na reMarkable 2 jsem nepřečetl jedinou knihu. Naopak na Kindle Scribe je radost číst. Prostě Kindle, tak jak ho známe.

V případě Kindle Scribe si můžete své poznámky zobrazit v aplikaci na iPhoneu či iPadu. Poznámky také lze sdílet skrze e-mail a různě exportovat. Důležité je zmínit, že pero není potřeba nabíjet.

Musím uznat, že rozlišení displeje Kindle Scribe je opravdu vynikající. Přiznávám se, že na reMarkable 2 jsem nepřečetl jedinou knihu. Naopak na Kindle Scribe je radost číst. Prostě Kindle, tak jak ho známe. Když si k tomu vezmu, že mohu psát poznámky, dělat si složky a vytvářet si různé šablony, tak to funguje. Škoda, že reMarkable 2 používám opravdu dlouho a mám tam spousty zápisků, ke kterým se občas vracím.

CO ZVOLIT?

Dalo by se tak říct, že pokud primárně hledáte zařízení na čtení a občasné zápisky, je Kindle Scribe jasná volba. Pokud naopak chcete definitivně zahodit papír a tužku, nic lepšího než reMarkable 2 neexistuje. Amazon slibuje, že svůj tablet bude vyvíjet po softwarové stránce, takže se jistě brzy můžeme těšit na nové možnosti editace a psaní.

Sám jsem lehce na váškách, co vlastně potřebuji. V poslední době sice preferuji klasickou papírovou knihu, ale fakt, že mohu všechny své knihy mít v jednom zařízení a kdykoliv, cokoliv koupit, je opravdu fajn. A tahat neustále dvě zařízení? Jde to... ale chci to?

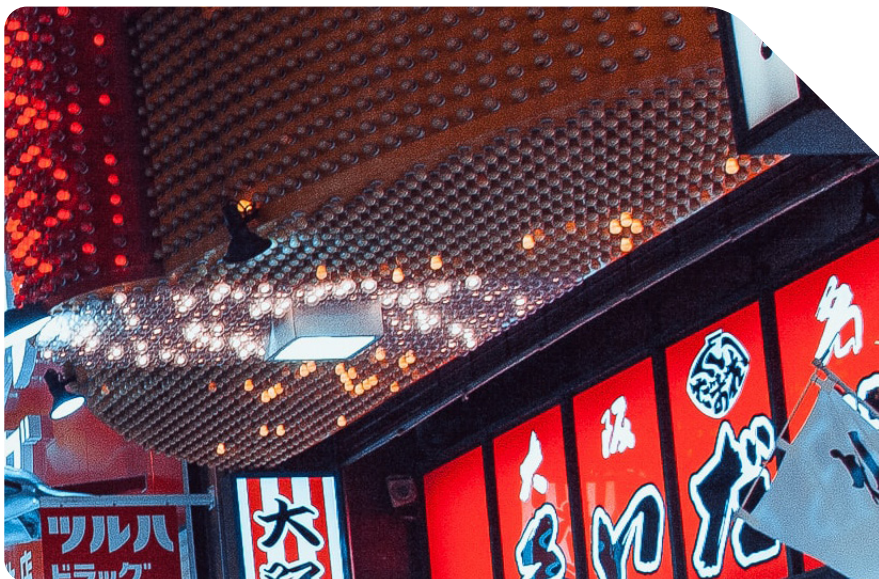

Airalo

eSIM na cesty, která se vyplatí

Recenze ■ Honza Březina

Při cestování mimo Evropu už asi dnes nikoho nenapadne používat roamingová data českých operátorů. Pokud nemáte velmi speciální tarif, tak vychází opravdu velmi draho. Sehnat lokální SIM v některých zemích býval problém. Airalo jej ale velmi elegantně řeší.

Pokud se rozhodujete mezi tím, zda je pro vás výhodnější shánět lokální fyzickou SIM nebo elektronickou eSIM, je několik hledisek, která je potřeba zvážit. V principu obě dvě varianty fungují stejně a liší se pouze jejich podoba a aktivace.

První důležitá otázka je, co zvládá váš telefon. Většina iPhoneů dnes podporuje jak SIM, tak eSIM a dokonce můžete mít souběžně aktivní dvě linky. Já osobně mám na iPhone 14 Pro Max aktivní jednu českou eSIM a k tomu si zapínám lokální SIM či eSIM podle země. Ano, iPhone 14 mohou mít aktivní dvě eSIM nebo kombinaci SIM a eSIM. Uložených a neaktivních eSIM můžete mít, kolik jen chcete.

Největší výhodou fyzické SIM je možnost ji snadno komukoli zapůjčit nebo si ji přehazovat mezi více zařízeními. Já osobně si přehazuji fyzickou SIM mezi iPhone a iPadem, občas ji půjčuji manželce nebo klientům, se kterými cestuji. Ne všichni operátoři totiž umožňují vytvářet hotspot anebo mají na hotspot omezený objem dat.

Druhou výhodou fyzické SIM mohou být výhodnější tarify, zejména pokud jste v nějaké zemi delší dobu, nebo se do ní pravidelně vracíte. Například v USA umím stále získat na předplacené fyzické SIM

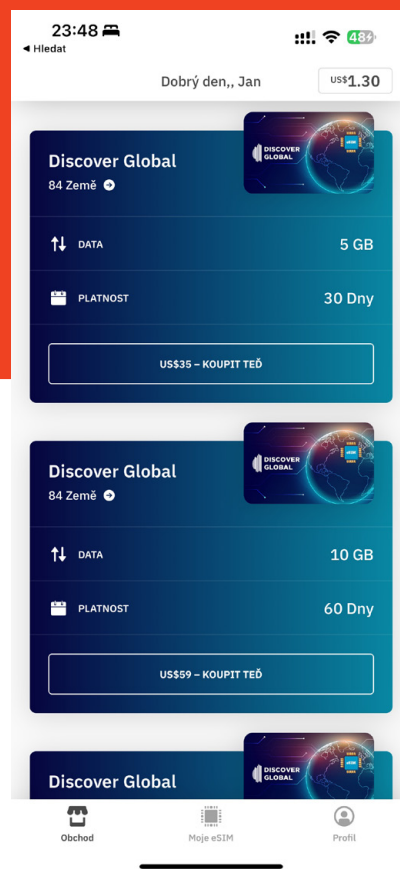
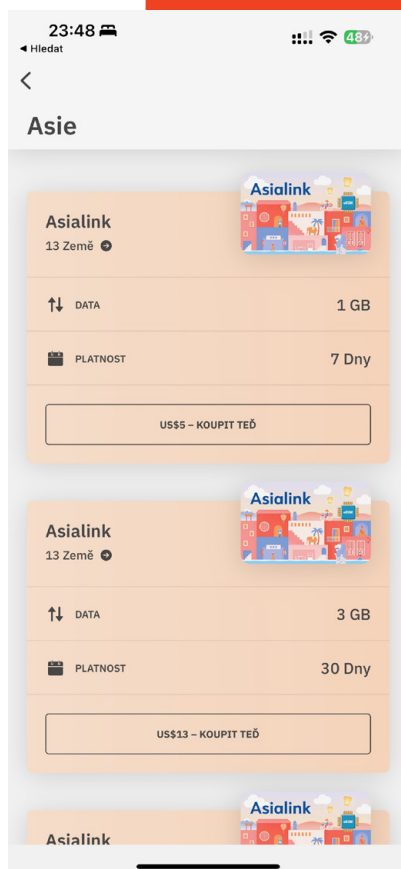
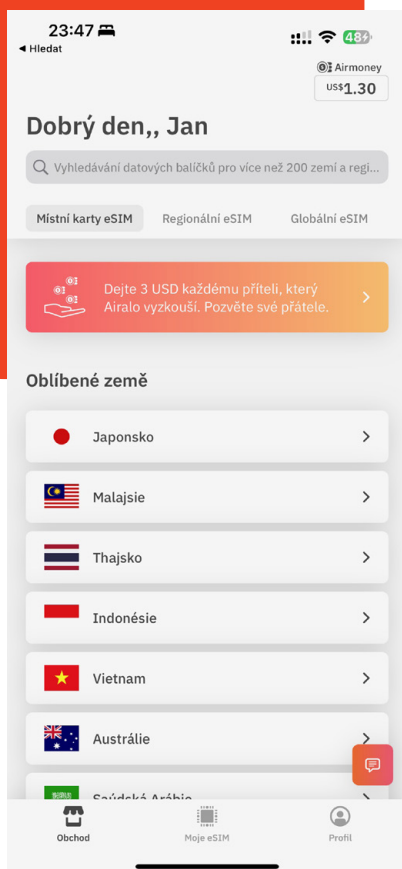
výhodnější balíček služeb než na eSIM. Nicméně situace se rychle mění.

Největší výhodou eSIM je to, že ji nemusíte nikde komplikovaně shánět. Stačí si eSIM objednat od operátora přes jeho web, aplikaci či na eSIM specializovanou travel aplikaci, stáhnout z internetu soubor s eSIM a aktivovat opět online. To vše se většinou dá zvládnout z domova před cestou, takže když dorazíte do zahraničí, můžete být bezprostředně on-line a nemusíte nic zařizovat.

PROČ AIRALO?

Postupně jsem při svých cestách vyzkoušel zhruba desítku různých aplikací, které nabízejí zprostředkování nákupu eSIM. V poslední době šlo o eSIM+, RedTeaGo, aloSIM či Nomad. Nicméně ze všech mi již skoro půl roku opakovaně vychází nejlíp Airalo. Má extrémně jednoduché a do češtiny lokalizované uživatelské rozhraní, dobré tarify a rozumnou technickou podporu. Všechny tři tyto aspekty hrají při cestování roli a nevyplatí se kterýkoli z nich podcenit.

Airalo najdete v AppStore, doporučuji si jej nainstalovat před cestou a nenechávat to na poslední chvíli. V každé zemi mají aplikace různé nabídky od různých operátorů, takže vždy před cestou

zkontroluji, zda Airalo v daném regionu nabízí rozumné ceny a pokud ano, SIM pořídím a rovnou aktivuji.

JAK AIRALO FUNGUJE?

Když si aplikaci nainstalujete, tak si v ní musíte vytvořit uživatelský profil. Protože jsem byl líný cokoli vyplňovat, použil jsem přihlášení přes Apple a vše proběhlo bez problémů. Pokud byste svůj účet u Airalo chtěli někomu půjčovat, doporučuji si v uživatelském profilu nastavit ještě heslo.

Následně potřebujete najít vhodnou nabídku. Airalo nabízí místní, regionální a globální tarify. Globální pokrývá většinou něco přes 80 zemí a vyplatí se pouze v situaci, kdy budete v krátké době cestovat přes několik zemí. Například jsem pořizoval 1 GB dat na 7 dní za necelých 9 USD, když

jsem cestoval přes 3 země najednou během jednoho týdne. Pokud se chystáte do jedné země, globální tarif se nevyplatí.

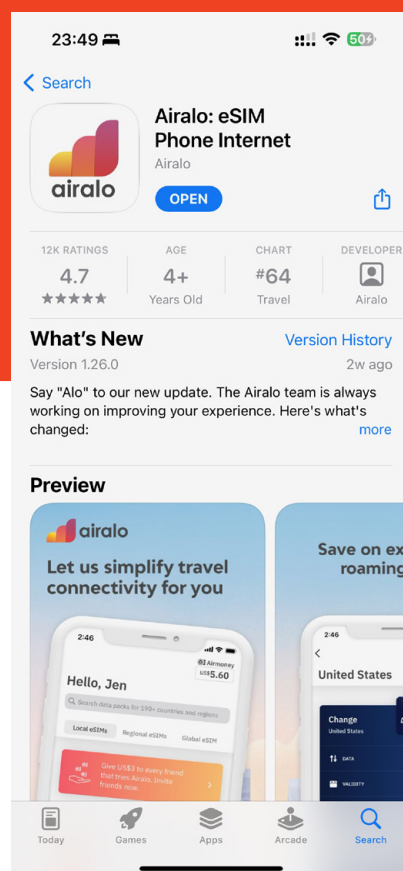
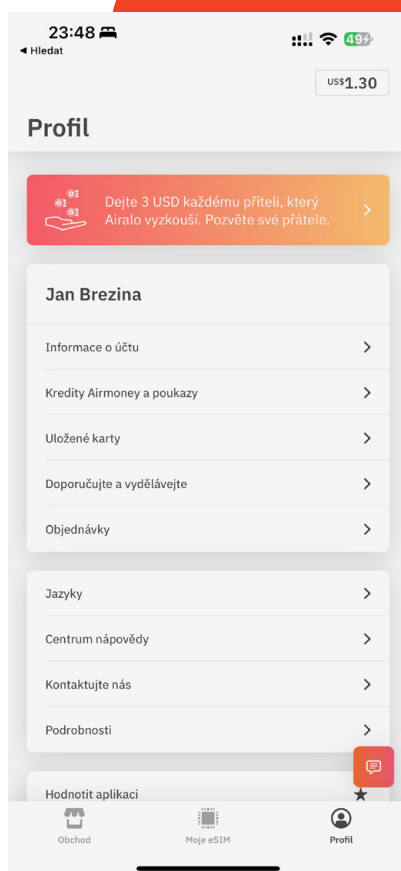
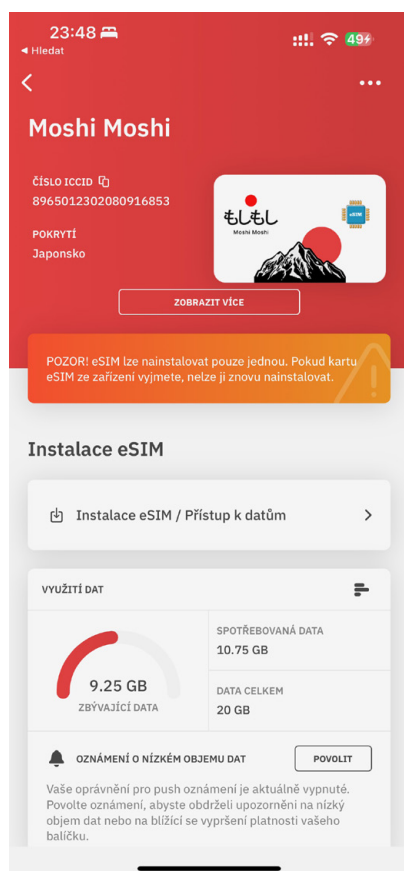
Kompromisem mohou být regionální balíčky, které většinou pokrývají kolem deseti zemí v jednom regionu. Například Asialink za 13 USD nabízí 3 GB na 30 dní pro 13 zemí jihovýchodní Asie.

Nejvýhodněji vychází místní eSIM. Pro Japonsko, kde právě jsem, jde koupit 1 GB za necelých 5 USD, ale třeba za 10 GB zaplatíte jen 18 USD.

Když si vyberete tarif, zkontrolujte si, co přesně obsahuje. Zda jde pouze o data nebo je možné používat i SMS a hovory. Zda je podporovaný hotspot a jakou rychlostí data pojedou. U některých balíčků je dokonce obsažen roaming v několika sítích najednou.

Nákup samotný je možné udělat přes ApplePay a je otázkou doslova sekund. Jakmile máte nakoupeno,

Nejvýhodněji vychází místní eSIM. Pro Japonsko, kde právě jsem, jde koupit 1 GB za necelých 5 USD, ale třeba za 10 GB zaplatíte jen 18 USD.

Airalo mi po půl roce vychází jako nejlepší. Má extrémně jednoduché a do češtiny lokalizované uživatelské rozhraní, dobré tarify a rozumnou technickou podporu.

Airalo vám zobrazí průvodce instalací eSIM. Zde je potřeba zdůraznit, že eSIM je možné stáhnout a nainstalovat pouze v okamžiku, kdy je zařízení připojeno k internetu. Já vždy instaluji eSIM před cestou doma. Je jedno, zda jste na mobilních datech nebo na WiFi. Na cestách může být požadavek živého internetu občas problém, pokud vše řešíte na poslední chvíli.

Když se eSIM stáhne, spustí se systémový průvodce iOS, který vám pomůže s nastavením. Dávejte si pozor, kterou linku budete používat pro data a ujistěte se, že máte vypnuté automatické přepínání, abyste pak nezaplakali nad roamingovým účtem.

NA CO SI DÁT POZOR

Airalo na to několikrát upozorňuje, ale upozorním na to i já. eSIM jde po zaplacení stáhnout jen jednou a pokud o ni přijdete, není možné ji stáhnout znovu.

To znamená, že neexistuje jednoduchá cesta, jak půjčit jednu eSIM někomu jinému, což je pochopitelné. Zároveň to ale znamená, že pokud vám někdo ukradne telefon nebo se telefon rozbije, přijdete o eSIM a tudíž i o zaplacené peníze. Při restartu, vybití nebo třeba reinstalaci se o eSIM bát nemusíte.

ZÁVĚR

Airalo se mi při cestách osvědčilo. Za rozumný peníz si ušetříte shánění lokální karty, což v některých zemích představuje poměrně komplikovaný a zdlouhavý proces. Navíc pokud jedete na krátkou dobu a nepotřebujete dat extrémně hodně, tak vychází i velmi levně.

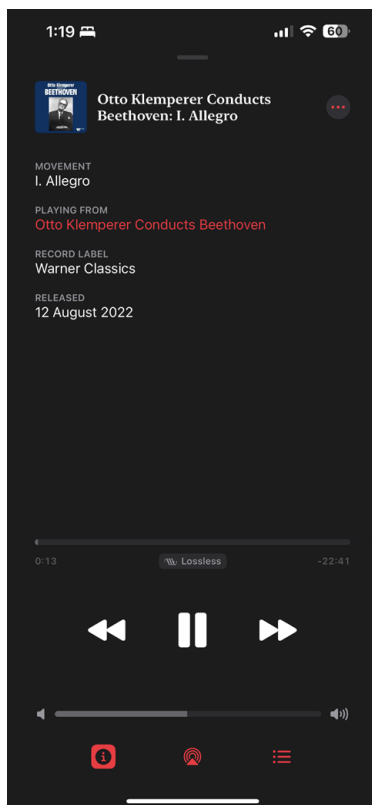
Pokud byste se rozhodli Airalo vyzkoušet, můžete použít můj referenční kód **JAN8634** a ušetřit 3 USD z první objednávky, což při cenách kolem 5 USD za 1 GB není špatné.

Apple **Music** **Classical** je tady!

Recenze ■ Karel Oprchal

Jsou to dnes nějaké dva týdny, co Apple slavnostně spustil svou novou hudební aplikaci Apple Music Classical. Jak již samotný název napovídá, zaměření nové platformy je jednoúčelové – klasická hudba v celé své kráse. Nic jiného tu nenajdete, jen donekonečna jdoucí seznam překrásných nahrávek klasických skladeb, kterým se za jeden život nemáte šanci proklesit. Já jsem ale slíbil, že vám nabídnu své dojmy, jakmile bude aplikace konečně na světě, tak pojďme na to.

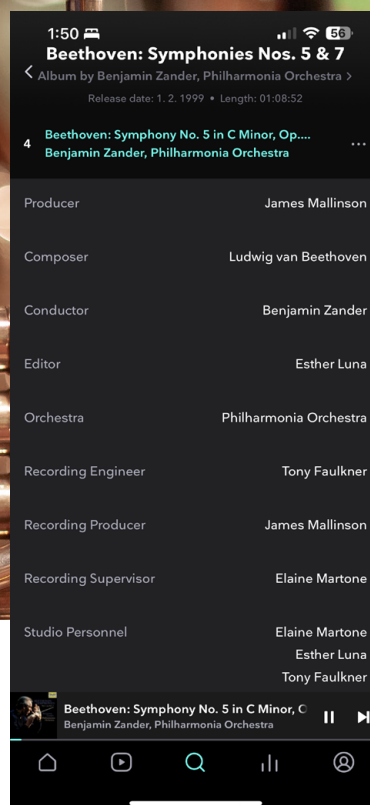
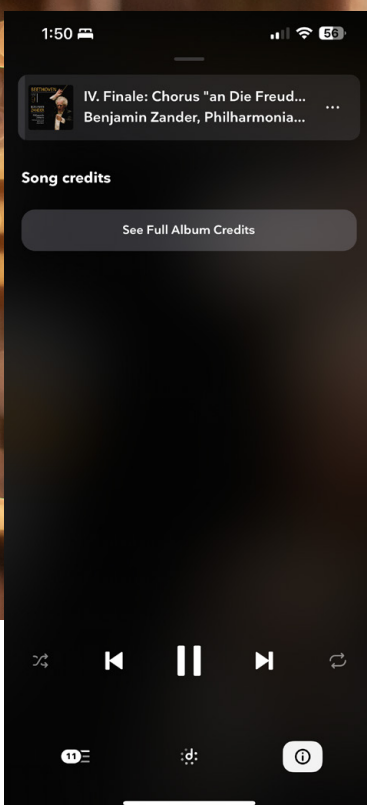
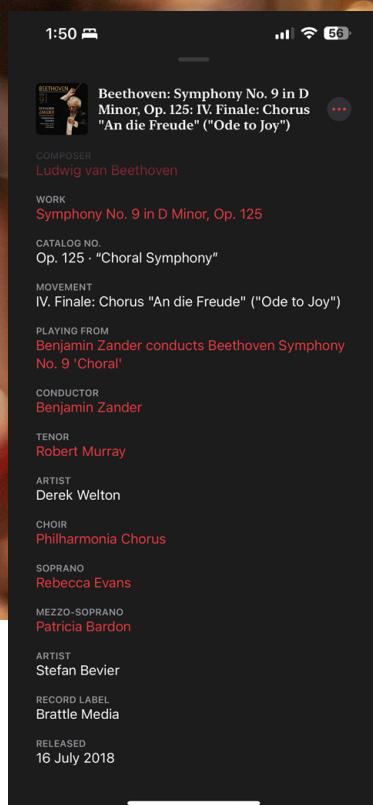
Applikace Apple Music Classical na první pohled kombinuje klasickou (záměrný dvojsmysl 😊) Apple Music s aplikací Kniha, jejíž pojetí jí především použitím mj. patkového písma dává jakýsi starosvětský, vážnější a elegantnější výzor. O přehlednosti a uživatelské přívětivosti Music Classical se ale asi nemusíme dlouho bavit – je to aplikace z dílny Apple, takže je perfektní. Tlačítka jsou kontrastní, dostatečně velká, aplikace zapadá do ekosystému (v době vzniku článku pouze ve verzi pro iOS!), je vyladěná, svým zaměřením tak nějak rozvíjí klasickou Music, jejíž je v podstatě součástí a funguje pod jedním předplatným, o trochu dál, všechny texty jsou krásně čitelné, skvěle napsané, srozumitelné, po této stránce prostě neumím nic vytknout. Jediný neduh, který aplikace ve svých prvních dnech života vykazuje, je její lokalizace v angličtině. Nevím, jaký je pro to důvod, ale podle např. německých recenzí na YouTube je aplikace přeložena do němčiny, takže se asi jedná o klasický postup, který Apple praktikuje, že nové produkty jdou primárně na největší globální trhy, jako jsou USA, Kanada, Austrálie a Nový Zéland, Německo, Francie, Spojené království apod., a my jakožto země s jazykem, jehož mluvčích po světě je méně než mluvčích newyorského akcentu, si

prostě budeme muset počkat, až na nás s tím vším, co Apple ještě s Music Classical chystá, přijde řada.

NENÍ HUDBA JAKO HUDBA

Dobrá, to bychom měli úvod. Apple Music Classical je jako vždy příjemná aplikace, která se přidružuje k vašemu již existujícímu předplatnému Apple Music a sdílí s ním klasické spektrum hudebního katalogu. Ale jaký řeší problém? Proč ji potřebujeme? Jak jsem již napsal ve svém posledním článku před pár týdny, je skvělé mít takto plošně rozšířenou aplikaci na vážnou hudbu už jen z toho důvodu, že jí to může dát druhý dech a zpopularizovat ji, donutí lidi zkoumat a experimentovat. Opravdový důvod leží ale trochu hlouběji a nemusí být všem zřejmý na první pohled. Rozebereme si ho proto na dvou úrovních.

Apple Music Classical by měla zaprvé být (aspoň ve své současné podobě) chápána jako oddělený portál pro klasickou hudbu, protože celá hudební knihovna je pro Music i Music Classical společná. Cokoli z vážné hudby si přehrajete nebo přidáte v jedné či druhé aplikaci, objeví se v sekci Naposledy přidáno i v té opačné. Mateřská Apple Music pak u toho všeho hraje hlavní roli a pokud si chcete přidat albu stáhnout a poslouchat je např. offline, musíte je stahovat v Apple Music. Dokonce ani

nastavení kvality přehrávání – ten ukazatel, že je nahrávka v bezztrátové kvalitě, Dolby Atmos apod. – se nedá prostřednictvím Apple Music Classical rozkliknout, abyste ho mohli proklikem do Nastavení upravit. Proč? Je to asi otravné, ale zamyslíme-li se nad tím hlouběji, v kontextu Apple to dává perfektní smysl.

Stane-li se totiž, že si jednu skladbu přidáte přes Music a začnete ji stahovat v Music Classical, začne se z důvodu sandboxingu a celkové struktury operačních systémů Apple stahovat do té aplikace, v níž jste stahování iniciovali. Nikoliv do žádného otevřeně přístupného prostoru jako třeba v případě Windows, kde jsou data aplikací bez překážek dohledatelná skrze Průzkumníka souborů. Místo jedné obrovské aplikace Music o velikosti X desítek gigabajtů, protože jste si na dlouhou cestu autem do paměti nastavovali desítky alb, budete mít takové aplikace dvě a Apple pak nedovede jejich obsahy spojit a umožnit jim vzájemný přístup k jejich obsahu, neřkuli aplikovat jedno nastavení pro obě aplikace. Museli byste pak mít vše odděleně; dvě knihovny, dva stahované obsahy a také dvoje nastavení, což už je chaos a tak trochu odporuje jednotnému názvu Apple Music pro obě aplikace. Přístup k jednotnému obsahu s elegancí stejného nastavení je možný pouze díky jedné mateřské aplikaci

a na úrovni serverů, k nimž v režimu online přistupují obě aplikace stejně, ale pouze jedna s nimi může pracovat s plnými pravomocemi. Veškeré předvolby ohledně poslechu se proto upravují pořád skrze stejnou sekci Hudba v Nastavení na vašem iPhone, na úrovni systému se po stažení Music Classical nestane vůbec nic, pouze dostanete druhou aplikaci na poslech klasické hudby. To je vše. Music Classical si ze své podstaty pouze vyzobává určitý typ obsahu a k tomu vám dává přístup, ale jen jakoby náhledově. Umí ho pouze streamovat, je to pasivní aplikace a její kouzlo tkví v jejím sofistikovaném provedení, které si představíme vzápětí. To, že je tato neschopnost Music Classical mnohými recenzenty kritizována, jaksi chápu, ale musím tady být vůči Applu shovívavý, protože si nemyslím, že se tento často zmiňovaný nedostatek v budoucnu změní. Jednoduše to v mých očích není možné.

KDYSI BÝVAL SVĚT SLOŽITĚJŠÍ

Tím jsme si vysvětlili, proč máme dvě aplikace s odlišnými pravomocemi nad totožným hudebním obsahem. Nejasnosti by tedy měly být zažehnané. Teď je potřeba se zaměřit na to, proč Apple Music Classical vůbec existuje, a tak se musíme nejprve trochu poohlédnout do minulosti. Zásadní rozdíl mezi klasickou a populární hudbou je ten, že ji

autoři tvoří pro úplně jiné účely. Zatímco populární skladatelé, textaři a jiní dnes primárně vytvářejí hudbu sami pro sebe, v případě klasické hudby – a především té napsané před stovkami let – je to naopak. Skladatelé své symfonie, opery, koncerty, recitály aj. píšou pro jiné umělce a zejména pak celá tělesa. Ať už to bylo na objednávku nebo spontánně, protože dostali nápad, takový Beethoven nikdy neměl v plánu si sám střihnout vlastní 5. symfonii. Ta představa sama sebe popírá, žádný komponista neměl vlastní orchestr (kapelu), se kterou by za půl roku nahrál album a dal ho na internet. Jistě, mnozí komponisté byli sami i dirigenti, ale zdá se mi, že to nebyla jejich nejpodstatnější činnost. Tak jako tak se svými koncerty neobráželi koncertní haly, aby se jako dirigenti proslavili. Hlavní úlohou a největším světovým přínosem Bacha, Mahlera, Stravinského, Čajkovského, Brahmsa, Chopina, Dvořáka nebo Smetany bylo hudbu napsat a proto u každého ruko-

co to vlastně Beethoven napsal a jak by se to mělo hrát. Když tedy otevřete stránku Beethovena třeba na Tidalu a nebo prostě v Apple Music, najdete jeho největší hity (jakkoli bizarní to je), playlisty a milion alb, z nichž žádné nebohy Ludwig sám nevydal. Z důvodu podoby klasické hudby nám tu tedy z moderního pohledu vzniká lehká diskrepance, která v tom ovšem dělá monstrózní zmatek. Jak chcete začít poslouchat Beethovena nebo Chopina, když mezi nejlepšími nahrávkami často najdete jen jednotlivé věty celých symfonií? V případě oper se pak může jednat třeba o árie, protože obsahují ikonické tóny a melodie, které nám všem znějí v uších, ale celá díla to zdaleka nejsou. Jsou tu umělci, kteří nahrají album ve stylu „To nejlepší z opery“, nazpívají překrásnou všehochuť, ale vy jako posluchač pak znáte jen toho tenora a vůbec žádná díla, natož snad jejich skladatele. Je to prostě úplně zmatené, poházené všude možně a vyznat se v tom nedá.

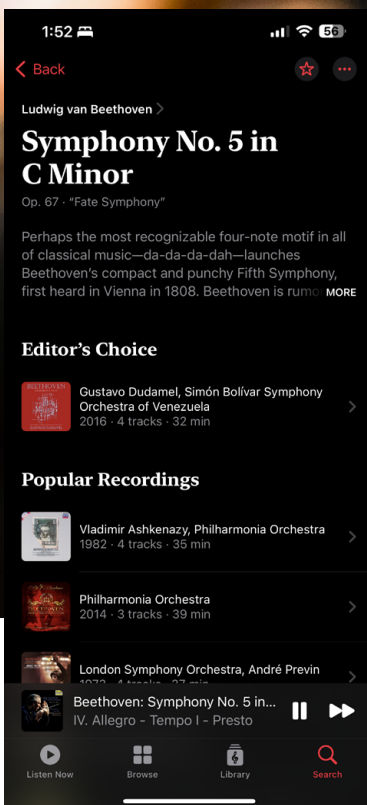
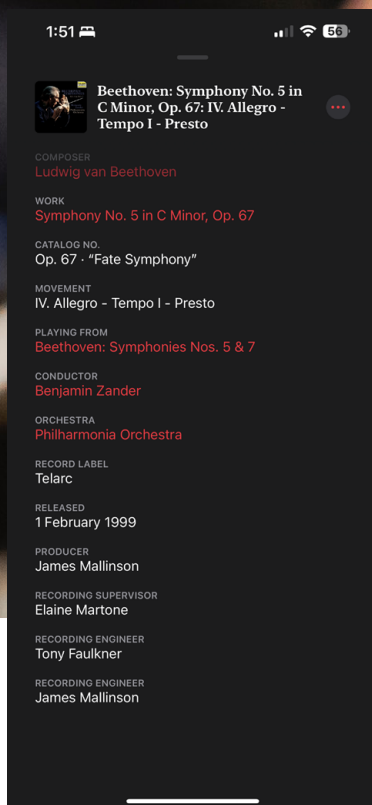
Za stovky let od vzniku klasické hudby jsme se dostali do stavu, kdy je neskutečně složité dát dohromady repertoár jednoho skladatele, když se na jeho realizaci podílí stovky subjektů.

pisu byly poznámky, jak které noty hrát. Aby to každý mohl zahrát také, pokud si zápis nastuduje. V tom tkvěl jejich génius, nikdo jiný to totiž neuměl, byly to nesmírně nadané osobnosti, jejichž výšin dnes dosáhne skutečně jen hrstka lidí. Zato naklikat na iMacu pár syntetizovaných tónů dohromady zvládne i pětileté dítě a bum, třiminutová písnička je na světě. Takový je stav našeho současného umění, je prostě jednoduché. A to obzvláště v případě Billie Eilish a jí podobných, jejichž největší hity se omezují doslova jen na pár akordů. To bychom tady zvládli všichni, skutečné umění, jak jsme ho po staletí chápali, v tom již dávno není.

A tak jsme se za stovky let vzniku klasické hudby dostali do stavu, kdy je neskutečně složité dát dohromady repertoár jednoho skladatele, když se na jeho realizaci po celém světě podílí stovky subjektů. Jen se podívejte, Beethovenova neznámější 5. symfonie (to je to notorické da-da-da-dum!) má na Apple Music Classical momentálně 1 217 nahrávek v podání nejružnější nabídky seskupení a interpretací. Prostě se v tom nedá vyznat, pokud budete Beethovena chápat jen jako autora, jako to dělájí všechny další streamovací platformy. On byl ale komponista, skladatel, dal svým dílům vzniknout, ale jejich slávu získaly až díky takovým, jako je Benjamin Zander, kteří jezdí po světě a kážou,

A přesně to je důvod, proč Apple Music Classical (původně primephonic) musejí existovat, pokud chceme, aby vážná hudba v dnešní době ještě aspoň trochu dávala smysl.

Namísto klasického pojetí zde nejsou jednotlivé osobnosti vnímané jako autoři, ale jsou kategorizované podle své role. Dirigenti, skladatelé, hráči na hudební nástroje, cokoliv, hlavně aby v tom byl systém. Mnozí dostanou i biografii, můžete si o nich tedy něco přečíst, podobně jako o jednotlivých dílech, a už se dostanete trochu do obrazu, s kým máte tu čest. Následuje seznam všech děl, s nimiž má onen člověk co do činění, s kým se běžně objevuje (které další osobnosti či třeba orchestry se s ním často spojují) a tipy na další poslechy. Pokud je to orchestr nebo významný hudebník jako třeba Mstislav Rostropovič (viz obrázek), jste v klidu a můžete ho poslouchat i třeba na Tidalu. Apple Music Classical zde není natolik přínosné, protože ten člověk sám nic nenapsal, byl pouze interpret, stejně jako Karel Gott nebo Rolling Stones, takže se pod jeho jménem dá v jeho albech dobře orientovat. Cokoliv nahrál, bylo vydáno po albech, tak, jak to známe z moderní hudby. Ostatně zrovna on zemřel až v roce 2007. Pokud to je ale skladatel, jste všude jinde kromě Apple Music Classical v pasti, protože, jak jsem uvedl, on není fyzicky interpret ničeho.

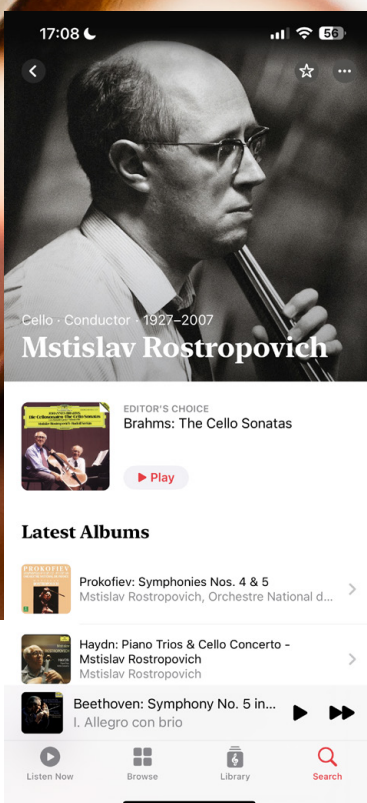
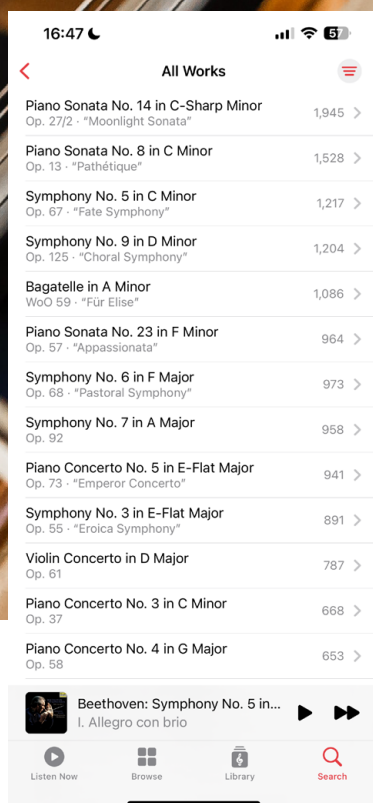

Co běžně najdete na stránce Beethovena třeba na Tidalu, jsou právě nahrávky třeba Rostropoviče, protože mj. jako dirigent vzal Beethovenovu symfonii a nahrál ji. Podobně mohl jako cellista vzít třeba Haydnův 1. koncert pro cello a nahrát jej, a jeho album se pak mimo jeho vlastní stránku objeví na stránce Josepha Haydna na Tidalu, aniž by s ním měl nebožý Haydn co společného, kromě toho, že něco napsal. Asi chápete, kam tím mířím. Potřebujeme aplikaci, kterou je Apple Music Classical, aby nám jednotlivá jména představila tak, jak to jako posluchači potřebujeme. Proto, když si otevřete třeba Josepha Haydna, najdete seznam děl, která napsal, a až po jejich otevření najdete ty tisíce nahrávek a alb podle toho, kdo se jich chopil a nahrál je. A to už mohl být třeba Rostropovič, který, když vás zaujme, bude určitě rád, když si pak otevřete jeho stránku a zaposloucháte se do dalších – skutečně jeho – nahrávek. Všechno je tak přehledné, logické a dává to perfektní smysl; je to něco jako hudební Wikipedie. Nádherná záležitost.

APPLE MUSIC CLASSICAL VS. TIDAL

Na závěr bych se chtěl ještě naposledy podívat na Tidal a jak si stojí oproti Apple Music Classical, protože s Apple Music jsem ho porovnal už posledně. Music Classical totiž nastoluje nová pravidla

a jakkoli má Tidal navrch, co se týče množství informací, které o každé nahrávce nabídne, skutečně mě zajímá, zda bude nějak reagovat na existenci Apple Music Classical, protože upřímně by neměl být veliký problém se tomu přizpůsobit. Stačilo by jen předělat stránky komponistů a nepřehlednost by zmizela, ti nám totiž, zdá se, dělají největší potíže. Podíváte-li se na Beethovena na Tidalu, najdete zmíněný zmatek a mix jeho celé hudební tvorby dohromady, ale také je tam sekce Contributor Mixes a playlist Written By... V něm je výběr z díla Beethovena, jehož je autorem, což už je přeci jen trochu blíže Music Classical a co samotnému Apple Music úplně uniká. Nejlepší částí Tidalu je pak oddíl Credits, kde se dá procházet veškerá hudba, která je s Beethovenem spojená, podle toho, zda je s ním spojen jako skladatel či nějak jinak. Takže ano, dá se tu jaksí komfortně najít kompletní Beethovenova tvorba, ale není členěná do jednotlivých děl, všechno je pochopitelně smíchané, když jen k jedné symfonii máte přes dvanáct set nahrávek... V tomto nekonečném seznamu se díla překrývají, opakují, jedno obsahuje dvě nahrávky a druhé pět, je to další zmatek nad zmatek. Pokud se jedná o přehlednost, Apple Music Classical vede na celé čáře a asi to tak bude ještě dlouho. A jak jsem napsal minule, šíří hudební

knihovny a ani kvalitu nahrávek nemá smysl řešit, protože to je jasná remíza.

Co však ještě má smysl okomentovat, jsou právě ty dodatečné informace o jednotlivých nahrávkách, které jsou zabudovanou funkcí Tidalu již dlouho. Apple na to přichází právě až s Music Classical, kde je to sice úžasně podchyceno, ale pro moderní hudbu tuto funkci vůbec nemáme. Tidal je zvyklý u nahrávek uvádět všechna možná jména, která jsou s ní spojena, což vám neskutěčně rozšíří obzory, troskotá to pouze na skladatelích, které je prostě potřeba chápat jinak. Proto tu i u klasických nahrávek najdete informace, které už dnes uvádí i Apple, a porovnat to můžete na přiložených obrázcích. Co se mi jen tak letmo povedlo identifikovat, je zřejmě další plichta, protože to bohužel na obou stranách není perfektní. Zatímco Tidal úplně zapomněl na komentář u poslední Zanderovy nahrávky Beethovenovy 9. symfonie, Music Classical je tam velmi detailní. Naopak kde Music Classical uvede jen pár jmen, tam je list na Tidalu dvakrát obsáhlejší. V jiném případě máte informace shodné, jen mohou být role jednotlivých souvisejících lidí jinak pojmenované. Opět tedy platí, že jedna aplikace vám nestáčí, pokud chcete skutečně vědět maximum o tom, co posloucháte. Tidal pak přidá ještě třešničku

na dortu v té podobě, že se všechna uvedená jména dají rozkliknout a dále zkoumat, ať už se jedná o hudebníky či producenty.

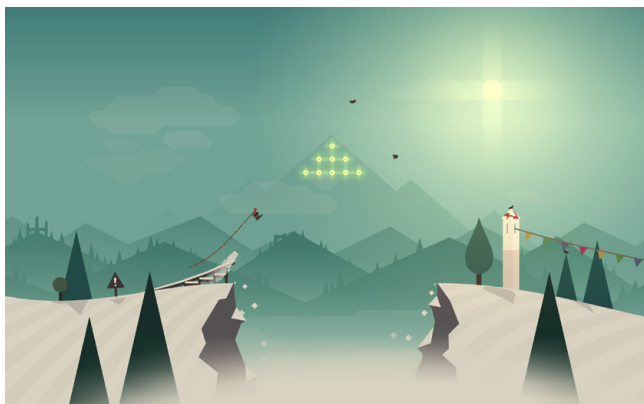
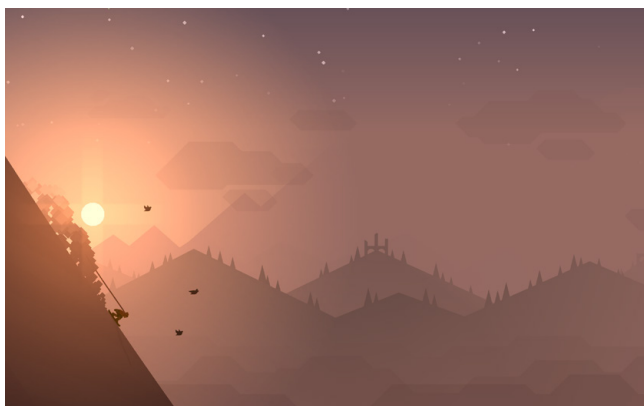
Učinit soud je zde proto skutečně složité. Víme, že se Tidal dlouhodobě snaží neopomenout nikoho, kdo se na vzniku hudby podílí, a tak se snaží ke každé nahrávce uvádět skutečně maximum informací, s nimiž se dá dále pracovat. Apple to v případě Music Classical dělá taky, ale jen jaksi pro forma. Že v orchestru hraje ten či onen, je vám vlastně na nic, když si na něj nemůžete kliknout a podívat se, co dalšího už nahrál. Musím si tedy stát za tím, že Tidal je plošně lepší aplikací pro ty, co to s hudbou skutečně myslí vážně, jen je potřeba vyřešit nepřehlednost u skladatelů. To je ale vzhledem k tomu, jak málo nezasvěcených lidí poslouchá klasickou hudbu, skutečně marginální problém. Apple Music Classical je něco jako odstřelovací puška – skvělá, ale jednoúčelová věc. Na trhu neexistuje aplikace, která vás s vážnou hudbou seznámí lépe. Klasická hudba je tu roztríděna do žánrů, období, dokonce podle jednotlivých nástrojů, velikosti ansámblu, druhů hlasu pěvců a desítek dalších kategorií, je to skutečně skvělá věc pro všechny, co se chtějí o vážné hudbě dozvědět něco víc. Jakmile se jednou zorientujete, Tidal pro vás může být na samotný poslech nakonec přeci jen lepší volbou.

Neilepší hry na iPhone

Recenze ■ Jan Netolička

Ať už máte dlouhou chvíli doma, v čekárně nebo třeba na záchodě – mobilní hry vám mohou tento čas zpříjemnit. V tomto článku se podíváme na sedm různých her, které jsou ideální pro hráče všech věkových kategorií, a vsadím se, že minimálně jedna z nich vás opravdu pohltí.

ALTO'S ADVENTURE

Pokud hledáte kvalitní hru, u které především zrelaxujete, pak byste rozhodně neměli přehlédnout nesmírně oblíbený titul Alto's Adventure. Jedná se o dnes již legendární hru, která si zakládá na dechberoucím designu a zajímavých herních mechanikách. Konkrétně se zhostíte hlavní postavy jménem Alto, před nímž stojí zajímavý úkol – budete totiž sjíždět nekonečně dlouhou horu. Na první pohled to možná nemusí znít úplně zábavně, ale věřte, že tento titul se dokázal dostat do srdcí mnoha hráčů. Ostatně proto se také dočkal zajímavých pokračování. Hned po Adventure totiž následuje Alto's Odyssey se stejným principem – změní se pouze prostředí, kdy zasněžené hory vyměníte za písčné duny.

CALL OF DUTY: MOBILE

V tomto seznamu samozřejmě nesmí chybět nesmírně populární akční střílečka Call of Duty: Mobile. Jedná se o multiplayerovou hru, která vám nabídne spoustu akce, zábavy a napětí. Zároveň nabízí hned několik herních režimů. Buďto se můžete vydat na legendární mapy z herní série v různých módech, kdy cílem je spolu s vaším týmem pokořit tým protivníků, nebo si můžete vychutnat zábavný režim battle royale – hráči

seskočí na jednu mapu a vítězí ten, kdo jako poslední zůstane naživu. Postupným hraním se navíc zlepšujete, odemykáte si nové zbraně a perky, a stejně tak se nabízí i možnost kosmetických úprav. Pokud se řadíte mezi fanoušky titulů battle royale, pak byste se měli taktéž zaměřit na očekávanou hru Call of Duty: Warzone Mobile. Ta ale prozatím není k dispozici.

HEARTHSTONE

Hearthstone je jednou z nejpopulárnějších karetních her současnosti. Tento titul vás svými kartičkami zavede do legendárního světa Warcraftu, kdy vaším cílem je poskládat co možná nejlepší balíček karet a s ním porazit vašeho nepřítele. Hra se navíc průběžně vyvíjí – přibývají nové karty, staré odchází „do důchodu“ (jsou odebrány z tradičního herního režimu), přičemž se navíc nabízí i různá sólová dobrodružství. Skvělou zprávou také je, že v kartičkách Hearthstone můžete vyzvat i vaše přátele a dopřát si tak společné chvíle.

AIRPORT SIMULATOR: FIRST CLASS

Pokud se řadíte mezi fanoušky strategií a shodou okolností jste někdy uvažovali o tom, jaké by to asi bylo, kdybyste měli pod palcem celé letiště, zbystřete. Přesně to vám umožní oblíbená hra Airport

Simulator: First Class, v níž se postavíte do role ředitele letiště, kdy se budete muset potýkat se všemi každodenními problémy. Při hraní tak budete muset velmi přemýšlet a s rozvahou rozhodovat. Je totiž možné, že některá vaše rozhodnutí nepřinesou kýžené ovoce. Na to je nutné si dát jednoduše pozor.

LEAGUE OF LEGENDS: WILD RIFT

O téhle hře jsem psal již v roce 2020. Snad v každé větě jsem ji vychválil. No, a světe div se, ona je každým rokem lepší a lepší. Již od prvního článku ji hraji pravidelně a musím ji znova jen doporučit. A o co vlastně jde?

Wild Rift je předělená MOBA hra League od Legends na mobilní zařízení. Já osobně ji hraji na iPadu mini, ale pohodlně hratelná je i na iPhone 13 mini. Ve hře se stejně jako na PC verzi vydáte do tzv. žlebu s jasným cílem – porazit protivníky zničením jejich Nexusu. Pro hraní se vám navíc nabízí řada skvělých postav. Stačí jen svolat přátele, vybrat si své šampiony a pustit se rovnou do akce. Důležité je zmínit, že se jedná o týmovou hru, ve které musíte často držet nervy na uzdě.

ASPHALT 9: LEGENDS

O spoustu zábavy se dokáže postarat i legendární Asphalt 9: Legends. Jedná se o populární závodní

		EAM					AM					AN				
		00	01	02	03	04	05	06	07	08	09	10	11	12	13	14
Terminal 1 A01	SH	Passenger Lines PL-0528 70k 8,800%					Passenger Lines PL-0506 30k 5,100%					Globe Airline GA-015 70 5,500%				
Terminal 1 A02	MH	Jetstream Jet JP-0582 190k 14,700%														
Terminal 1 A03	MH	Aria Chryseus AO-0813 90k 6,100%					SKYWAYS SK-1629 190k 19,400%					Jetstream Jet JP-021 110 17,800%				
Terminal 1 A04	LH	Jetstream Jet JP-2347 110k 16,200%					Globe Airline OR-0396 240k 32,100%									
Terminal 1 A05	LH	First TRAVEL '90 FT-0803 90k 7,100%														

SK-1629

General | **Details**

SKYWAYS | **GATE A02**
flight scheduled

737-800

07h20 From: **Brisbane Airport (BNE)**

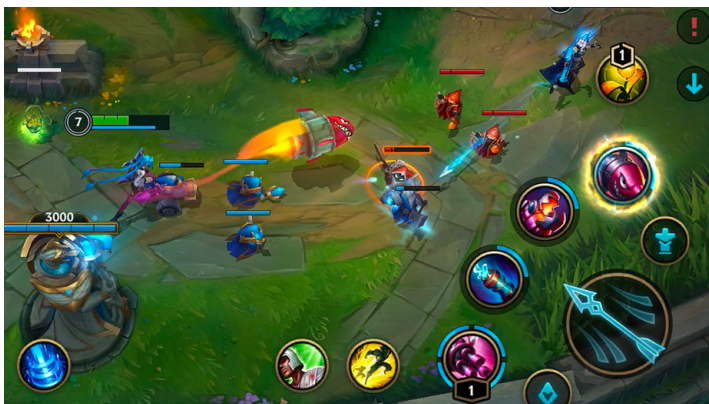
11h20 To: **Auckland Airport (AKL)**

Go to Track record

17,800

hru, v níž usednete za volant svého oblíbeného automobilu a vydáte se na cesty s jasným cílem – zvítězit. Ve hře na vás čeká spousta událostí, herních režimů, automobilů a zábavy. Své vozy navíc

můžete průběžně vylepšovat prostřednictvím tuningu a zajistit si tak výhodu proti oponentům. To vše ještě skvěle doplňuje až dechberoucí grafika, mnoho povedených efektů, možnosti nitra, driftování a mnoho dalších. Není se proto čemu divit, že na iPhonech se titul stal jedním z vůbec nejoblíbenějších a stále se těší zájmu obrovské masy hráčů, kteří se pravidelně vracejí dominovat v dalších závodech.

MINECRAFT

Čestné místo na našem seznamu patří jednoznačně jedné z nejpopulárnějších her všech dob. Řeč je o titulu s názvem Minecraft, v němž se vydáte na dobrodružství vstříc kostičkovanému světu. Ne nadarmo je Minecraft označován za hru nekonečných možností. Jde totiž o takzvaný survival, kdy vaším primárním úkolem je přežít. K tomu ale musíte těžit materiály, kácet

stromy, vybudovat si vlastní obydlí, obstarat si potravu a vypořádat se s monstry, která vám po nocích půjdou po krku. Hra sama o sobě přináší hodiny nekončící zábavy. Když k tomu ještě přidáte možnost multiplayeru – tedy možnost hrát spolu s vašimi přáteli – získáte ultimátní herní zážitek, od něhož se dost možná nebudete moci odtrhnout.

ZÁVĚR

Pokud hledáte kvalitní hru, u které zrelaxujete a pobavíte se, pak byste rozhodně neměli přehlédnout Alto's Adventure a Call of Duty: Mobile nebo Hearthstone. Jakmile byste měli náladu na nějakou strategickou hru, může být pro vás zajímavá hra Airport Simulator: First Class. Fanouškům akčních her bych doporučil Call of Duty: Mobile a pro milovníky MOBA je stále nejlepší volbou League of Legends: Wild Rift.

Náhodné tipy #7

Návod ■ Jakub Dressler

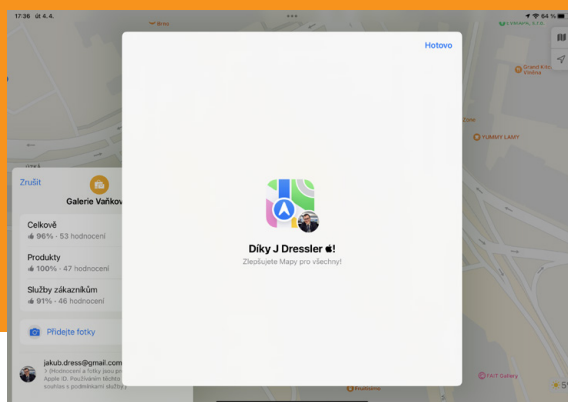
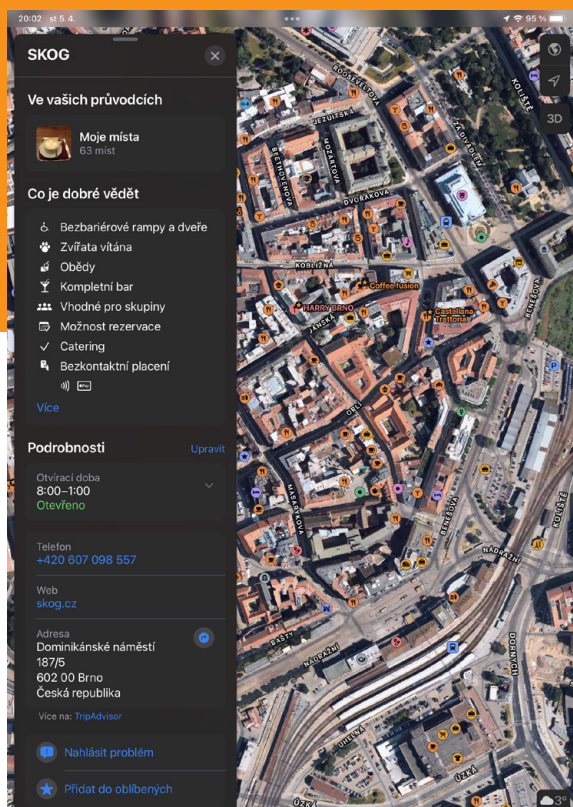
Nudíte se často? Používáte Mapy od Applu tak jako já? Mám pro vás tip, jak zahnat nudu a pomoci dalším uživatelům, o Siri ani nemluvě.

Anebo čekáte návštěvu ze zahraničí, co k vám letí letadlem? Co takhle tracking letu přímo na iPhoneu, aniž byste museli nainstalovat jakoukoliv aplikaci? I to jde!

MAPY

Nativní aplikace Mapy je nám všem velmi dobře známá. Někdo ji má rád, někdo ne. Já ji mám rád hodně a mám ji nainstalovanou jako jedinou aplikaci na navigaci i orientaci. Mapy se mi prostě líbí, a tak trošku tíhnu k originálním aplikacím od Apple. Pokud je to možné, snažím se, aby byly co nejlepší. U Map to jde jednoduše. Uznávám, že v oblasti, kterou teď budu popisovat, má Google lepší systém, ale Apple sází na „srdcaře“. Ano, mluvím o doporučování a o neustálé aktualizaci míst v Mapách. Čas od času mám období, kdy se této činnosti věnuji více, ale protože se většinu roku nacházím v Brně, nemám moc důvodů, proč otevírat Mapy. Když už je ale otevřeno, tak se pokusím o nějakou tu aktualizaci. Škoda, že neexistuje nějaký program odměn jako je to u Google Map. Jak takové hodnocení udělat?

Když v Mapách kliknete na jakýkoliv špendlík nebo místo, které na mapě vidíte, otevře se vám detail místa. Nahoře uvidíte základní údaje, možnost navigace nebo třeba fotky. Pod fotkami najdete hodnocení. Po té, co místo ohodnotíte, můžete i přidat něco nového do Co je dobré vědět – například otevírací dobu, telefonní číslo nebo webové stránky. Myslím, že byste se divili, kolik informací tam najdete. Takových, jako jsem já, asi není málo. Takže pokud budete potřebovat otevírací dobu restaurace

Díky J Dressler
Zlepšujete Mapy pro všechny!

Stav letu, terminál i bránu odletu nebo příletu, délku letu nebo kde je výdej zavazadel. A to všechno díky systému. Žádná aplikace. Netušil jsem, že to iOS umí.

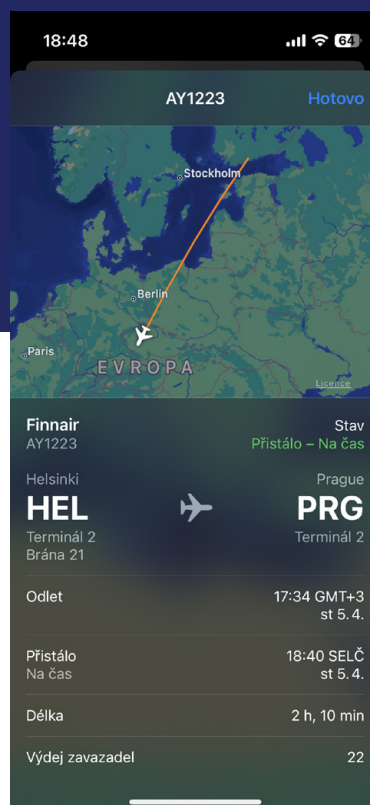
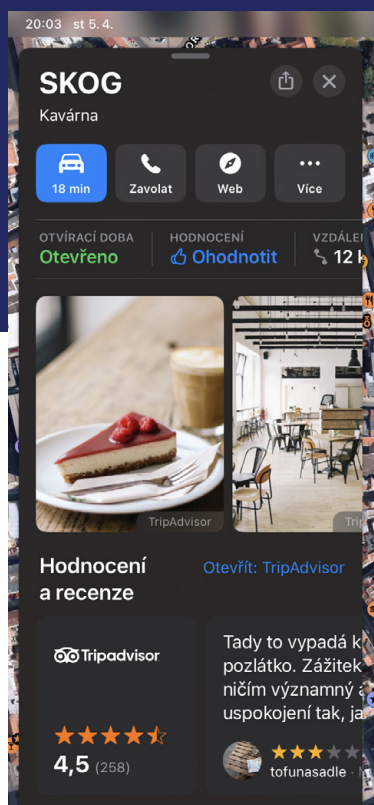
nebo obchodu, můžete místo Googlu zkusit Mapy. Jo a nepamenejte na fotky. iPhone vám je dokonce i sám doporučí podle polohy pořízení fotografie.

Chápu, že toto není ten pravý tip, jaký byste očekávali, takže mám pro vás ještě jeden malý tip týkající se Map. Když držíte telefon nebo iPad v jedné ruce, tak se Mapy těžko ovládají. Apple na to myslel, a Mapy můžete **OVLÁDAT I JEDNÍM PRSTEM**. Většina lidí asi bude znát to, že pokud klepnete dvakrát do displeje, tak se vám mapy přiblíží. Co když ale chcete udělat opačnou akci – oddálit mapu? Udělejte to stejné, jen při tom druhém kliknutí nechte prst na displeji a nezvedejte jej. Potom pohyby nahoru (přiblížení) nebo dolů (oddalování) můžete maniplovat s mapou dle libosti.

SLEDOVÁNÍ LETŮ

Znáte aplikace typu App in the Air? Je jich hodně a jsou opravdu dobré. Dělají krásné mapy letů,

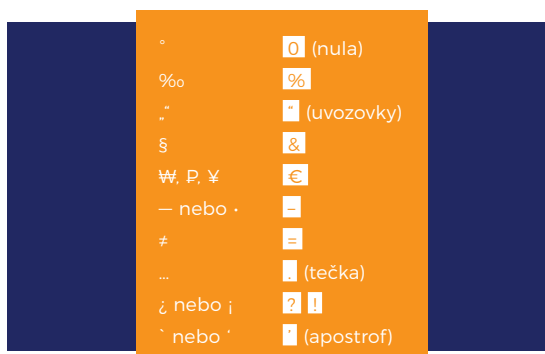
statistiky a můžete v nich vidět celou historii vašeho létání. Možná vás ale překvapí, že existuje způsob, jak získat základní informace o letu i bez instalace aplikace. Všichni jsme si už zvykli na to, že vám iPhone podtrhává data nebo adresy. Po kliknutí na tyto informace můžete nějak interagovat. Například si v daném čase vytvořit událost nebo si místo uložit v Mapách. Pokud vám někdo například pošle číslo letu, tak s tímto číslem můžete také nakládat. Můžeme si to ukázat na letu číslo AY1223 společnosti Finnair (linka Helsinky – Praha). Pokud vám někdo pošle tuto informaci, tak si můžete vybrat z dvou akcí, které vám telefon nabídne – **NÁHLED LETU** nebo **ZKOPÍROVAT KÓD LETU**. Stojí ještě za zmínku, že je někdy potřeba napsat do zprávy i název společnosti, protože ne vždy iPhone pozná, že se jedná o číslo letu. S názvem společnosti je to stoprocentní.

Co zjistíte? Stav letu, terminál i bránu odletu nebo příletu, délku letu nebo kde je výdej zavazadel. A to všechno díky systému. Žádná aplikace. Jen systém iOS, iPadOS nebo macOS, a to ve Zprávách, Poznámkách nebo Spotlightu. Netušil jsem, že to iOS umí, a přitom je to součástí systémů už řadu let.

SPECIÁLNÍ ZNAKY

Psali jste někdy zprávu a nevěděli jste, jak napsat správně znak stupňů? Nebo uvozovky dole? A co třeba znak jiné měny než je euro, dolar, jen nebo libra? Některé najdete intuitivně a poměrně rychle, některé jsou záludnější. Všechny najdete pod tlačítkem 123 na vaší nativní klávesnici, a to při podržení prstu na těchto klávesách:

Co když budete potřebovat jiný znak? Je samozřejmé, že nativní klávesnice nemůže podporovat všechny speciální znaky. Proto mají operační systémy takzvanou **NÁHRADU TEXTU**. Najdete ji v **NASTAVENÍ – OBEČNÉ – KLÁVESNICE – NÁHRADA TEXTU**. Už jsem o této funkci psal, takže ji už zcela jistě znáte. V tomto menu si pod znakem + můžete přidat jakýkoliv znak místo jeho slovního přepisu. Znak si můžete zkopírovat a vložit do **FRÁZE**. Do **ZKRATKY** napište název daného znaku. iPhone vám bude automaticky nabízet znaky místo oněch slov. A to se může hodit. Existuje přece jenom i třetí způsob – diktování. Pokud nadiktujete „30 stupňů“, tak vám telefon napíše znak stupňů automaticky. Váš text potom může být elegantnější a nebude vypadat špatně.

ZÁVĚR

Dnešní tipy jsem si šetřil. Jedná se totiž o tipy, které jsem neznal. Je to k nevíře, ale nějak mi to uniklo. Někdy, když se nudím, si zapnu YouTube a dívám se na „Tipy pro iPhone, které zaručeně neznáte“. Potom se bavím tím, jak všechny znám, ale tentokrát jsem zahanben. Pokud jste je znali, tak jste opravdu dobří. Pravdou ale je, že systémy už toho umí tolik, že už to nejde všechno udržet v hlavě...

who will be

NEXT?

